

Seg kommer nu til Bestemmelserne i § 11. Jeg kan, som sagt, ikke indrømme det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds, at det var i Harmoni med hans Udtalelser i Begyndelsen, naar han, da han kom til Spørgsmaalet om Banker og Sparekasser, udtalte sig for, at der mellem dem skulde gennemføres en meget dyb Adskillelse o. s. v. Jeg vil tillade mig at paastaa, at, hvor dyb en Grøft man end kan ønske at grave mellem Sparekasserne og Bankerne, saa kan man ikke gjøre det, uden at bryde i allerhøjeste Grad med den Udvikling, vi ere komne ind paa, og bryde den ikke paa den Maade, man har ment at kunne gjøre det, nemlig til Fordel for Sparekasserne, men tværtimod til Skade for disse, altsaa, forsaavidt man tænker sig en Konfurrence mellem dem og Bankerne, til Fordel for Bankerne. Men det er slet ikke min Mening, at man skal gjøre dette. Min Mening er ikke, at man skal grave mere ind, end man er nødt til, og at man derfor skal respektere den bestaaende Udvikling. Det ærede Medlem gif tilbage til den Tid, da der ikke var andre Banker end Nationalbanken, og da der kun var enkelte Sparekasser omkring i Landet, i alt Fald kun enkelte i Forhold til det nuværende Antal, og han udtalte sig da om, hvorledes Nationalbanken ikke gav Rente af de Penge, den dengang modtog, men endog fik en vis mindre Sum aarlig, 16 Kr., for at modtage dem. Ja, dengang var der en dyb Adskillelse mellem Sparekasser og Banker, og hvis Liden i økonomisk Henseende var vedbleven at være den samme som dengang, vilde det være en grumme simpel Sag at holde Adskillelsen fast. Dengang var det nemlig saaledes, at hele det økonomiske Liv var overordentlig lidt udviklet her i Landet. Den Form, hvorunder man gif frem, var, at man opsparede ganske smaa Summer og satte dem efterhaanden ind i Sparekasserne; tidligere havde man gjent dem paa Ristebunden, men nu satte man dem ind i Sparekasserne og opnaaede derved at faae noget Udbytte ud af dem. Disse Sparekasser satte dem saa ud i Prioriteter eller i Begyndelsen i Statskassen, hvortil der var aabnet dem Udgang. Ved Siden af dette var der, om jeg maa bruge det Udtryk, ingen større Mellemklasse i det økonomiske Liv. De store Handelshuse i Rjøbenhavn og enkelte store Fabriker, der brugte Nationalbanken ligefrem som Kasse og trak paa denne Kasse, saaledes at de, med Undtagelse af mindre Summer, satte ind deri Alt, hvad de havde liggende, selv om de skulde bruge det Dagen efter, og istedetfor selv at gjøre Udbetalinger gave de Anvisning paa Banken. Dertil var i Grunden Alt indskrænket. Under saadanne Forhold var det naturligt, at der fra Bankens Side ikke kunde gives Meget for disse Penge, om der maaske nok kunde gives Lidt, og det er de Midler, som nu i Reglen i Bankerne forrentes med 1 pCt., men ei høiere, fordi disse Forretningsmænd forstaa og ere istand til

at disponere saaledes, at de aldrig have synderlig større Kassebeholdning end til Dagens eller de allernærmeste Dages Behov. Men nu er der kommet hertil et overordentlig stort Felt. Efterhaanden ere vi komne ind paa, at Bedriftslivet er voget op paa en ganske anden Maade end tidligere; der er kommet en stor Mellemklasse til ikke alene af Handlende og Industridrivende, men ogsaa af Landmænd og Bønder, der drive betydeligere Omsætning, end der tidligere kjendtes, og dernæst er der kommet til en stor Mængde Mennesker, som uden at være egentlige Forretningsmænd, saasnart de have en større Kassebeholdning, end de f. Ex. i en Maanedes Tid have Brug for, sette dem ind i enten Sparekasser eller Banker, hvor der altsaa forsaavidt ikke er Tale om at modtage egentlige Sparepenge, men langt forreftere set Tale om at modtage Kassebeholdninger, over hvilke Indfjyderen ikke tænker at disponere i Dieblisset, men dog forbeholder sig at gjøre det om kortere eller længere Tid. Hvor er det nu, at det ærede Medlem vil have disse Penge? Vil han have dem i Bankerne eller i Sparekasserne? Hvis han vil have dem i Bankerne, hvor han synes theoretisk korrekt at ville have dem hen, vil jeg sige, opnaas det ikke ved denne Lov, og skulle vi virkelig efter Begrebet Sparepenge og midlertidige Kassebeholdninger drage en dyb Kløft mellem Sparekasser og Banker, da maatte Loven omformes, og jeg tillader mig da at mene, at det ikke kunde blive til Gavn for Sparekasserne, men omvendt til Gavn for Bankerne. Som sagt, jeg staar ikke paa dette Standpunkt, thi jeg veed ikke, hvorfor Folk ikke skulde have Lov til at gaa til Sparekasser, naar de have lyst dertil, ei heller hvorfor Sparekasserne ikke skulde have Lov til at modtage deres Penge. Jeg siger kun dette, at, hvis man skal drage den ommeldte dybe Kløft imellem disse Institutioner, vil det blive i overordentlig høj Grad til Skade for Sparekasserne. De fleste Midler, som indestaa i Bankerne, baade i Rjøbenhavn og i Provindserne paa Sparekasservillaar, som det taltes, er denne Slags Penge og ikke Sparepenge, altsaa Bankerne vilde under Forudsætning af en Adskillelse komme til at afgive ganske overordentlig Lidt til Sparekasserne, men Sparekasserne vilde, stadig under denne Forudsætning, komme til at afgive overordentlig Meget til Bankerne. Enhver, der kjender lidt til de praktiske Forhold, vil vide dette, men for at give det et Udtryk, kunde vi spørge, om der er en Maade, paa hvilken vi kunne danne os en i Tal udtrykt Mening om dette Forhold, og jeg vil da sige, at dette kunne vi, naar vi se paa de Døggjævelser for Sparekasserne, som have foreligget de Herrer, for det sidste Aar, hvor hvilket der foreligger Døggjævelse, nemlig 1877. Naar man nemlig vil søge Svar paa det Spørgsmaal, hvilke Summer i Sparekasserne der ere virkelig Sparekassemidler og hvilke egentlige Kassepenge, da skal man ikke se efter,